

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1435/2025
03.12.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Татјане Вуковић и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Дејана Плећаша, поднетом против правноснажних пресуда Трећег основног суда у Београду 1К.бр.1503/24 од 03.12.2024. године и Вишег суда у Београду Кж1 230/25 од 29.05.2025. године, у седници већа одржаној дана 03.12.2025. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Дејана Плећаша, поднет против правноснажних пресуда Трећег основног суда у Београду 1К.бр.1503/24 од 03.12.2024. године и Вишег суда у Београду Кж1 230/25 од 29.05.2025. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду 1К.бр.1503/24 од 03.12.2024. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ и изречена му је условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 10 (десет) месеци која се неће извршити уколико окривљени за време проверавања од 4 (четири) године рачунајући од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело, те је одређено да ће се уколико условна осуда буде опозвана, окривљеном у казну затвора урачунати време проведено у притвору почев од 23.09.2024. године до 03.12.2024. године.

Истом пресудом према окривљеном је изречена мера безбедности обавезног лечења алкохоличара која ће се извршити у Клиници за психијатријске болести „Др Лаза Лазаревић“ у Београду и која ће трајати док постоји потреба за лечењем, али не дуже од 2 године, а ако се окривљени без оправданих разлога не подвргне лечењу на слободи или лечење самовољно напусти суд ће одредити да се мера принудно изврши

у одговарајућој специјализованој установи. Окривљени је ослобођен дужности плаћања трошкова кривичног поступка који падају на терет буџетских средстава и ослобођен је плаћања судског паушала, те је одређено да ће се награда и нужни издаци браниоца који је окривљеном био постављен по службеној дужности исплатити из буџетских средстава.

Пресудом Вишег суда у Београду Кж1 230/25 од 29.05.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА - адвоката Дејана Плећаша и потврђена је пресуда Трећег основног суда у Београду 1К.бр.1503/24 од 03.12.2024. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Дејан Плећаш, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, те да укине у целости првостепену и другостепену одлуку или само другостепену одлуку и предмет врати на поновно одлучивање првостепеном, односно другостепеном суду.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док су у осталом делу испуњени услови за одбачај захтева (члан 487. став 1. тачка 2. и 3. ЗКП).

Наиме, бранилац окривљеног АА захтев за заштиту законитости подноси због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП која је општег карактера, при чему формално не означава ни једну повреду закона из става 4. члана 485. ЗКП, али се из образложења захтева закључује да је исти поднет због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП. Ово имајући у виду да бранилац у захтеву наводи да је побијана осуђујућа пресуда заснована искључиво на доказима који се не могу користити у кривичном поступку и то на извештајима лекара КБЦ Земун и ДЗ Сурчин од 23.09.2024. године, као и на извештају Центра за социјални рад. По ставу браниоца, извештаји лекара КБЦ Земун и ДЗ Сурчин и извештај Центра за социјални рад се не могу користити у делу у којем садрже изјаву оштећене везано за околности под којима су настале телесне повреде, већ само у делу који се односи на констатоване телесне повреде оштећене, будући да се оштећена касније у кривичном поступку користила својим законским правом да не сведочи, а приликом давања изјаве лекарима и Центру за социјални рад није поучена о свом праву на ослобођење од обавезе сведочења и на обавезу да говори истину и да ништа не прећути.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

Ово са разлога јер извештај лекара специјалисте Клиничко-болничког центра Земун сачињен од стране др Миљана Булатовића, специјалисте неурохирургије дана 23.09.2024. године и образац за евидентирање и документовање насиља Дома здравља „Сурчин“ сачињен од стране лекара опште праксе др Гордане Вујанић дана 23.09.2024. године, а који су сачињени по важећим правилима за поступање у надлежним здравственим установама, представљају законите доказе и по начину прибављања и по

својој садржини и као такви се могу користити, односно извести као доказ у кривичном поступку. Наиме, исти су сачињени од стране овлашћених лица - лекара, при обављању активности из делокруга свога рада, а који лекари су дана 23.09.2024. године извршили лекарски преглед оштећене ББ, при чему узимање анамнестичких података пацијента од стране ординирајућег лекара везано за разлог јављања пацијента лекару и констатоване повреде пацијента представља саставни део извештаја лекара и у складу је са прописима који регулишу област здравства, па се стога, супротно наводима браниоца окривљеног, таква медицинска документација може користити као доказ у кривичном поступку, а осим тога из списка предмета произилази да је суд у доказном поступку, на главном претресу одржаном дана 03.12.2024. године, у наведену медицинску документацију извршио увид уз сагласност странака и браниоца окривљеног - адвоката Дејана Плећаша, који нису имали никакве примедбе на извођење наведених доказа. Иначе, околност да је привилеговани сведок оштећена ББ на главном претресу искористила своје право да не сведочи не може претпостављати незаконитост извођења других доказа, будући да у Законнику о кривичном поступку не постоји процесна забрана да се о садржају изјаве привилегованог сведока коју је дао својом слободном вољом пред другим лицима као доказ користи писана медицинска документација која између осталог садржи и ову изјаву.

Поред тога, како из списка предмета и побијаних правноснажних пресуда јасно произилази да суд у конкретном случају није у доказном поступку као доказ извео извештај Центра за социјални рад и није на њему засновао побијану правноснажну осуђујућу пресуду, нити се у списима предмета налази било какав извештај Центра за социјални рад, то су стога и у овом делу као неосновани оцењени наводи браниоца окривљеног.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу је одбачен.

Наиме, бранилац окривљеног у осталом делу захтева оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, истицањем да је суд погрешно утврдио да постоји узрочно-последична веза између радњи окривљеног и констатованих повреда код оштећене, обзиром да оштећена није тражила лекарску помоћ одмах након критичног догађаја иако је полиција интервенисала у догађају, већ се тек следећи дан јавила код лекара, због чега је суд био дужан да у конкретном случају, услед недостатка непосредних доказа, окривљеног ослободи од оптужбе, а којим наводима бранилац окривљеног по налажењу овога суда указује на погрешно утврђено чињенично стање од стране нижестепених судова, а што представља повреду одредбе члана 440. ЗКП. Поред тога, бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче и да је другостепени суд, приликом одлучивања о жалби браниоца окривљеног, пропустио да у образложењу другостепене пресуде цени жалбене наводе одбране везано за дозвољеност коришћења лекарских извештаја и жалбене наводе да је повређен идентитет оптужбе, а који наводи браниоца окривљеног би по налажењу овога суда представљали повреду одредбе члана 460. став 1. ЗКП.

Имајући у виду да из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у осталом делу захтева за заштиту законитости нижестепене пресуде побија и због повреда одредаба члана 440. и члана 460. став 1. ЗКП, а које повреде одредаба ЗКП не представљају законски разлог због којег је у смислу члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због

повреде закона, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Осим тога, бранилац окривљеног у поднетом захтеву наводи и да је суд побијаном пресудом повредио идентитет оптужбе, јер је битно изменио изреку пресуде у односу на оптужни акт јавног тужиоца, а што би представљало битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном.

Међутим, како бранилац окривљеног даље у образложењу захтева не наводи конкретно и прецизно у чему је то суд изреком правноснажне пресуде прекорачио оптужбу и које су то тачно битне измене између оптужног акта јавног тужиоца и изреке правноснажне пресуде, дакле како у образложењу захтева не указује у чему се конкретно састоји битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, то је стога Врховни суд оценио да у овом делу поднети захтев нема законом прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона (члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП), по налажењу овога суда, подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји, обзиром да Врховни суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Дејана Плећаша, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев браниоца окривљеног у односу на наведену повреду закона одбио као неоснован, док је у осталом делу захтев одбацио на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у вези чланова 484. и 485. став 4. ЗКП.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић